

AHNHEIM

VIIMEINEN NAULA

Erämaan

viimeinen

naula

WSOY

AHNHEM

VIIMEINEN NAULA

Suomentanut OUTI MENNA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

FABIAN RISK -SARJA:
Pimeään jäänyt
Yhdeksäs hauta
Miinus kahdeksantoista astetta
Motiivi X
X tapaa kuolla
Viimeinen naula

Ruotsinkielinen alkuteos

Den sista spiken

© Stefan Ahnhem 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja WSOY 2022

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-45137-3

Painettu EU:ssa

Omistettu Theodor Riskin muistolle

* 25. MAALISKUUTA 1996

† 31. HEINÄKUUTA 2012

PROLOGI

3. elokuuta 2012

ERICA ANDERSSON ei ollut koskaan erityisemmin pitänyt vedestä. Suihkussa käynti ei ollut ongelma. Eikä kylvyssä lilluminen jonkin hyvän kirjan seurassa. Päinvastoin. Se, mitä hän inhosi ja oli aina inhonnut, oli uiminen. Eli vesiharrastukset tai pulikoiminen tai mitä vedessä ikinä tehtiinkään silloin kun ei oltu hikisiä tai likaisia.

Kyse ei ollut siitä, ettei hän olisi osannut uida, vaikkei hän äänekäästi uimataidollaan leuhkinutkaan. Virallisesti todisteeksi olisi vaadittu kahdensadan metrin uintimatka niin, ettei välillä hörppinyt vettä suuhunsa, mikä oli hänelle liikaa. Puhumattakaan siitä, että hän olisi pystynyt uiskentelemaan avovedessä maneettien ja ällöttävien kalojen seassa.

Silti hän oli suostunut sullomaan koko elopainonsa pieneen kajakkiin, joka oli niin kapea ja epävakaa, että oli ihme, ettei hän ollut vielä kaatunut. Hän kirjaimellisesti istui vedessä. Kylmässä, tummassa vedessä, jonka oikukas aaltoilu tuntui tavoittelevan häntä joka suunnasta.

Mikkelin sanojen mukaan kajakilla meloessa ei ikinä kastunut. Mies oli väittänyt hänelle kirkkain silmin, että vettä korkeintaan roiskuisi muutama pisara käsivarsille.

Väitteessä ei luonnollisesti ollut mitään perää, mikä oli Mikkelille tyypillistä silloin kun hän oli keksinyt jonkin omasta mielestään loistavan idean. Viime kuukausina mies oli jauhanut taukoamatta siitä, miten upea kokemus oli nähdä auringonnousu Kööpenhaminan edustalla ja olla yhtä veden kanssa.

Yhtä veden kanssa. Voi Jeesus...

Vaan mitäpä ihminen ei tekisi rakkauden vuoksi. Ericalla ei ollut miesystävätarjokkaita jonoksi asti, ja totuuden nimissä Mikkel oli selvästi hänen tasonsa yläpuolella. Komean ulkonäön kruunasi ura ohjelmoijana sekä palkka, josta vain harvat saattoivat haaveilla.

Ainoa huono puoli Mikkelissä oli se, että hän oli tanskalainen ja että Erica oli joutunut muuttamaan pois Helsingborgista. Vaikka ei se toisaalta ollut ongelma. Ainakaan verrattuna hänen sääliittäväan tasapainoiluunsa kajakilla.

Tuntui kuin pienikin vedenpinnan värähtely olisi ollut vaarassa keikauttaa kajakin, ja reisilihaksia pakotti jo nyt. Käsivarsia ja olkapäitä hän ei halunnut edes ajatella. Kysymys kuului, olisiko niistä jäljellä enää mitään sitten kun he olisivat meloneet Mikkelin suunnitteleman reitin loppuun.

»Näetkö, miten kaunista täällä on?» Mikkel huusi olkansa yli.

Erica nyökkäsi. Maisema oli kieltämättä kaunis. Kööpenhaminassa näytti mereltä päin katsottuna aivan erilaiselta. Siitä huolimatta Erican oli vaikea keskittyä nauttimiseen. Etenkin sen jälkeen kun he olivat jättäneet taakseen hiljaisen ja idyllisen Wilderin kanavan ja tulleet vilkasliikenteiselle satama-alueelle, missä aallot olivat aivan eri luokkaa.

Hän ei ymmärtänyt, miksi Mikkel oli ehdon tahdoin pakottanut hänet avomerelle. Mutta varmaan mies halusi näyttää hänelle kaiken mahdollisen nyt kun oli kerrankin onnistunut saamaan hänet mukaan. Vai oliko taustalla jotain muuta?

Hän ei halunnut jatkaa ajatusketjua pidemmälle, mutta ilmeisesti aivot eivät olleet hänen hallinnassaan. Ne elivät omaa elämäänsä ja yhdistelivät asioita toisiinsa.

Mikkel oli viime aikoina ärsyyntynyt tosi herkästi, ja siitä oli melkein kuukausi, kun he olivat viimeksi rakastelleet. Aluksi hän oli pitänyt sitä vain ohimenevänä kriisinä. Mutta tilanne oli kääntynyt vain pahemmaksi. Tällä hetkellä he olivat kumpikin lomalla, eikä heidän suhteensa ollut tuntunut milloinkaan yhtä tulehtuneelta kuin nyt.

Oliko Mikkel kyllästynyt häneen? Siitäkö tässä oli kyse? Siksikö hänet oli väkisin raahattu tälle painajaismaiselle melontaretkelle?

Vain jotta hän ahdistuisi riittävästi ja panisi suhteen poikki. Koska mies ei itse uskaltanut. Jumalauta, mikä raukkis.

Kaikki olikin tuntunut liian hyvältä ollakseen totta. Alusta asti. Hän oli koko ajan ihmetellyt, miksi Mikkel oli valinnut juuri hänet.

Hän osasi olla rasittava. Hän tiesi sen. Erityisesti silloin kun sai jotain päähänsä. Hän ei kyennyt päästämään irti ennen kuin oli liian myöhäistä. Niin kuin sinäkin kertana, kun hän oli vakaasti uskonut Mikkelin pettävän häntä ja heti tilaisuuden tullen tutkinut miehen tietokoneen ja kännykän löytämättä mitään.

Jos kaikki olisi jäänyt siihen, mitään vahinkoa ei olisi tapahtunut. Mutta totta kai hän oli pitänyt varsinaisena neronleimauksena kaksi iltaa myöhemmin seurata Mikkelä kuin jossain vanhassa rätisevässä vakoojaleffassa tarkistaakseen, että tämä oli lähtenyt ulos kaverinsa kanssa kuten oli väittänyt. Ja tietenkin hän oli jäänyt kiinni, ja Mikkel oli ollut tosi vihainen. Ei vaan täysin raivoissaan. Kuten silläkin kertaa, kun hän oli kysellyt liian innokkaasti Mikkelin entisestä tyttöstävästä, joka oli kuulemma menehtynyt liikenneonnettomuudessa.

»Katso, tuolla on uusi oopperatalo!» Mikkel osoitti melalla mahtipontista rakennusta.

»Onpa hieno», hän vastasi. »Mutta kuule, eikö voitaisi jo kääntyä kotiin päin?»

»No ei, näethän sinä itsekkin että vesi on ihan tyyne.»

»Joo, näen, näen, mutta eikö tämä riittäisi tältä erää? Käteni ovat muusina.»

»Saat hyvää treeniä.»

»Mutta minulla ei ole täällä yhtään turvallinen olo. Etkö tajua? Minua pelottaa enkä halua meloa enempää. Haluan vain takaisin maihin.»

»Voi Erica, minä vannon, sinulla ole mitään pelättävää.»

Tämän sanottuaan Mikkel väläytti taas hymyn, joka veti Erican jalat hyytelöksi ja sai hänet suostumaan mihin tahansa. Hymy oli silkkaa kryptoniittia hänen tahdonvoimalleen, eikä hän voinut kuin jatkaa melomista oopperan ohi ja edelleen satamasta ulospäin.

Mikkel oli hymyillyt täsmälleen samalla tavalla silloin kun oli ensimmäistä kertaa lähestynyt Erica ja kysynyt, saisiko hän tarjota

drinkin. Erica oli ollut Kööpenhaminassa bilettämässä muutaman kaverinsa kanssa ja rakastunut oitis niin palavasti, että oli kaksi viikkoa myöhemmin irtisanoutunut työstään muuttaakseen Tanskan pääkaupunkiin.

Äidin mäkätökselle siitä, että kaikki kävi ehkä vähän turhan äkkiä ja ettei hän edes tuntenut miestä, jonka kanssa oli muuttamassa yhteen, hän ei lotkauttanut korvaansaakaan. Silloin.

»Melotaan Reffenille asti ja käännyttään siellä», Mikkel huusi, kun he olivat edenneet joitakin satoja metrejä. »Okei?»

»En jaksaisi enää yhtään», Erica sanoi. »Oikeasti, Mikkel. Kajakki meinaa vähän väliä kaatua, ja...»

»Ei se kaadu. Rentoudut vain, keskeytät melomisen ja istut hetken paikallasi hiljaa ja rauhallisesti.»

Miksei Mikkel voinut vain jättää häntä ja kärkeä häntä muuttamaan pois, jos kerran niin kovasti sitä toivoi? Totta, hän tulisi surulliseksi ja varmaan suuttuisikin. Hän alkaisi kiljua ja syyttää Mikkeliä kaikesta. Ja kenties heitellä tavaroita.

Mutta lopulta hän hyväksyisi tilanteen ja muuttaisi takaisin Helsingborgiin, vaikka yrittäisi ehkä soittaa Mikkelille vielä pari kertaa ennen kuin luovuttaisi lopullisesti. Siinä kaikki, mitään sen parempaa Mikkel ei joutuisi kestäämään mikäli haaveili erosta.

Selvästikään miehellä ei ollut tarpeeksi munaa. Se oli ainoa selitys. Hän oli toki temperamenttinen ja hankala luonne, sitä oli turha kieltää. Mutta ei hän silti vetänyt vertoja Mikkelille.

Muutaman kerran hän oli joutunut pelkäämään oikein tosissaan. Erityisesti silloin, kun hän oli uhannut tehdä Mikkelistä raiskausilmoituksen, jos tämä ei antaisi hänen nukkua. Mikkel oli iskenyt nyrkkinsä vain muutaman senttimetrin hänen päänsä yläpuolelle niin kovaa, että seinään oli tullut reikä.

Mutta se oli silloin. Nykyään Mikkel ei halunnut häntä enää ikinä.

Totuus valkeni hänelle kaikessa karuudessaan muutaman minuutin kuluttua, kun hän näki risteilyaluksen, joka oli saapumassa satamaan noin kilometrin päässä heistä. Yhtäkkiä hän ymmärsi täysin, mikä Mikkelin suunnitelma oli.

Ja oivalluksen myötä hänet valtasi suunnaton pakokauhu.

»Katso tuonne!» Mikkel huusi hänen yrittäessään pähkäillä, miten hän pääsisi pois tästä painajaisesta. Pois Mikkelin luota ja takaisin Ruotsiin. »Näetkö nuo valkoiset patsaat?» Mikkel osoitti vitivalikoista patsasrykelmää erään laiturin päässä.

Mies oli tietenkin huomannut hänen tajunneen homman jujun ja teki nyt parhaansa viedäkseen hänen ajatuksensa muualle. Patsaat olivat varmasti todella hienoja tähyillessään merelle kaikessa komeudessaan ja uhmatessaan tuulta ja tyrskyjä. Mutta hän ei voinut kuin vilkaista niitä hätäisesti. Hänen huomionsa oli suuntautunut risteilyalukseen.

Luultavasti he eivät meloisi laivasatamaan saakka vaan rantautuivat Langeliniellä. Mutta aallot ulottuisivat sinnekin, ja vaikka hän ei nähnyt niitä nyt, hän oli varma, että ne olivat kaiken aikaa tulossa häntä kohti.

Hän kaatuisi, hän tiesi sen, hän tunsi sen kehonsa jokaisella solulla, eikä hän kaaduttuaan pystyisi tekemään mitään. Myös Mikkel tiesi sen erittäin hyvin. Minkä psykopaatin kanssa hän oikein seurusteli? Näinkö Mikkel toimi aina kun kyllästyi tyttöystäviinsä? Pani heidät katoamaan jossain mystisessä onnettomuudessa.

Siksi he tietenkin olivat menossa enemmän tai vähemmän avoimelle ulapalle, missä todistajia ei olisi mailla halmeilla. Hänen kuolemansa näyttäisi selvältä hukkumistapaukselta. Taas joku uhkarohkea ja uimataidoton idiootti oli mennyt leikkimään hengellään. Hänestä jäisi vain merkintä tilastoihin.

»Apua», hän huusi ja lähti melomaan rantaan päin. »Apua!»

»Erica, mikä hätänä?»

Keskeyttämättä melomistaan Erica vilkaisi olkansa yli ja näki ensimmäistä kertaa aallon. Tai aallot. Hän näki kolme aaltoa, joiden välinen etäisyys oli noin kymmenen metriä. Kaukaa katsottuna ne eivät näyttäneet kovin hurjilta, mutta ne vyöryivät häntä kohti pelottavalla vauhdilla.

»Erica!»

Hän meloi henkensä edestä, mutta kajakki ei suostunut tottelemaan. Sen sijaan, että olisi lipunut eteenpäin, se kääntyi koko ajan itsepäisesti joko vasemmalle tai oikealle. Helvetin helvetin helvetti!

Miksei hän ollut kuunnellut äitiään? Miten hän ei ollut nähnyt päivänselviä merkkejä? Miten hän oli voinut olla niin naiivi?

Ja siinä se nyt tuli.

Juuri niin kuin hän oli pelännyt.

Hän tunsi aallon suuruuden, kun se painoi hänet ja kajakin peräpään ensin vinosti alaspäin ja nosti sitten äkisti takaisin ylös. Ei saatana, oli viimeinen mitä hän ehti ajatella ennen kuin kaikki pyörähti ympäri.

Hän puristi silmiä kiinni. Ikään kuin mitään vaaraa ei olisi ollut niin kauan kuin hän ei nähnyt. Mutta silmät kiinnikin hän tajusi roikkuvansa kajakissa veden alla, kylmässä tummassa vedessä, ylösalaisin. Hän oli kuullut, että kajakki oli helppo oikaista ripeällä eskimokäännöksellä, mutta yksi yritys riitti todistamaan tempun mahdottomaksi. Hän oli sitä paitsi jumissa niin, ettei pystynyt liikutamaan polviaan.

Näin tämä siis päättyisi. Veden alla, pää alaspäin. Ihmeellistä kyllä hänen olonsa oli melko rauhallinen. Aivan kuin paniikki, jota hän oli tuntenut hetkeä aiemmin, olisi hellittänyt otteensa. Ehkä siksi, että hän oli luopunut toivosta ja tietyissä mielessä hyväksynyt kohtalonsa.

Hän ei tiennyt, kuinka kauan oli ollut vedessä, mutta tuskin muutamaa sekuntia pidempään koska toistaiseksi hän ei tuntenut pakottavaa tarvetta vetää henkeä. Toisaalta se saattoi olla merkki siitä, että kaikki oli ohi. Että hänestä tuntui sen takia siltä kuin sekunnit olisivat venyneet ja aika olisi kulunut hitaammin.

Ja ensimmäistä kertaa elämässään hän avasi silmänsä veden alla. Aiemmin hän ei ollut uskaltanut, mutta nyt hänellä ei ollut enää mitään menetettävää. Hän kuolisi minuuttien sisällä ja voisi yhtä hyvin tehdä sen silmät auki.

Silmien auki pitäminen ei sattunut läheskään niin paljon kuin hän oli luullut. Se ei tuntunut melkein miltään. Eikä vedessä ollut erityisen pimeää. Pikemminkin siellä oli melko valoisaa. Vaaleanvihreää. Ja sameaa.

Yhtäkkiä tuntui kuin happi olisi loppunut. Tunne iski samalla hetkellä kun hän käänsi päätään katsoakseen alaspäin ja näki auton

muutaman metrin päässä, vinosti alapuolellaan, ja sen myötä hän joutui jälleen paniikin valtaan.

Auton perä lepäsi ison betonimöhkäleen päällä ja nokka roikkui noin puoli metriä irti merenpohjasta. Ikkunat olivat auki, ja takapenkillä kellui alaston nainen, jolla oli pitkät, tummat hiukset – avointa suuta ja tuijottavia silmiä lukuun ottamatta näky oli kuin jostain tv-mainoksesta.

Kun aurinko pilkisti esiin pilvien takaa kaukana korkeuksissa, näkyvyys parani ja hän erotti kuskinpaikalla smokkiin pukeutuneen miehen, joka nojasi päätään rattiin.

Paljon muuta hän ei ehtinyt nähdäkään ennen kuin hänet kiskaistiin takaisin pintaan. Vain sen, että miehen takaraivon paikalla oli pelkkä punainen, verinen kraatteri.

I OSA

3.–5. elokuuta 2012

MONI HAAVEILEE siitä, että hyvä päätyy lopulta voittajaksi. Ja toivoo meidän oppivan ymmärtämään, että me olemme vahvimpia yhdessä. Että me ihmiset erilaisista ihonväreistä, kulttuureista ja uskonnoista riippumatta kuulumme yhteen ja voimme yhteisvoimin taistella epäoikeudenmukaisuutta vastaan, pelastaa ilmaston ja ennen pitkää jopa saavuttaa maailmanlaajuisen rauhan.

Valitettavasti tämä on silkkaa utopiaa. Maailmaa sellaisena kuin me sen tunnemme ei ole rakennettu onnellisten loppujen varaan. Käden ojentaminen ja heikompien auttaminen on kaunis ajatus. Teoriassa.

Todellisuudessa peliä pyörittävät aivan toisenlaiset voimat. Heti kun meillä on jotain arvokasta, tulee joku, joka haluaa viedä sen meiltä. Kun jokin on terve, tulee joku, joka haluaa sairastuttaa sen. Sama kuvio toistuu ihmiskehossa olevien solujen taistelusta tähtiin, jotka luhistuvat ja muuttuvat mustiksi aukoiksi.

Erään kiinalaisen tutkimusryhmän mukaan selitys ihmisen tuhoisalle käytökselle löytyy aivojen koosta. Yksinkertaistettuna ihmisaiivot ovat riittävän suuret keksimään atomipommin mutta samaan aikaan liian pienet ymmärtämään keksinnön seurauksia.

Toinen teoria on, ettei hyvyys suinkaan takaa lajin olemassaoloa ja hengissä säilymistä. Luonnollinen karsinta, jatkuva kehitys ja lajien jalostuminen, joiden ansiosta leijonat pärjäävät savannilla ja puut kurottavat lähemmäs valoa, eivät kumpua hyvyydestä.

Hyvyyttä ei toisin sanoen ole kiittäminen siitä, että me olemme kehittyneet planktonista kaloiksi ja edelleen ihmisiksi.

Vaan pahuutta.

Olemme sille kiitoksen velkaa kaikesta.

Pahuudelle puhtaimmassa ja äärimmäisimmässä muodossaan.

1

VANHA RAPISTUNUT tiilitalo Sankt Jørgenin järven länsipäässä, keskellä Kööpenhaminan ydinkeskustaa, oli täynnä ristiriitaisuuksia. Toisaalta rakennus oli niin vaatimaton, että vain harva rannoilla liikkuvista kööpenhaminalaisista pani sitä merkille ylipäätään. Toisaalta se oli vähäisestä koostaan huolimatta omalla tavallaan näyttävä ja suorastaan janosi huomiota.

Huomionarvoisiin yksityiskohtiin kuului muun muassa eteläpuoleinen mustaksi maalattu päätyseinä, jota koristi shakkipelin sotilasta esittävä valkoinen kohokuvio. Samoin kuin peltikatto, jonka kussakin nurkassa nökötti musta sotilas. Koristeiden taustaa tai merkitystä ei tiennyt kukaan. Rakennuksessa ei ollut koskaan toiminut shakkikerhoa. Myöskään sen omistajissa ei tiettävästi ollut innokkaita shakinpelaajia. Kenties sotilaat symboloivat ajatusta, että heikoinkin voi todennäköisyyksien vastaisesti kasvaa niin vahvaksi, että hänestä jonain päivänä tulee kuningatar.

Ristiriitaisuudet leimasivat rakennusta paitsi ulkoa, myös sisäpuolelta. Muutamaa komeroa, kylpyhuonetta ja pientä keittiötä lukuun ottamatta kaikki oli yhtä isoa tilaa. Valkoiseksi maalattu laualattia, avoin pohjaratkaisu, poikkeuksellisen suuri huonekorkeus ja isot ateljeeikkunat saivat tilan hetkittäin tuntumaan huomattavasti sen todellista pinta-alaa isommalta.

Viimeisen kuukauden ajan vaikutelma oli kuitenkin ollut lähinnä klaustrofobinen, sillä tilaan ahdettujen teknisten laitteiden määrä toi pikemminkin mieleen lentokoneen ohjaamoon pykätyn teknostudion kuin avaran ateljeen.

Päätyseinustalla, ristikoin koristellun kattoikkunan alla oli vierieressä työpöytiä täynnä tietokoneita ja näyttöruutuja sekä ohuilla

erivärisillä kaapeleilla toisiinsa kytkettyjä rakkipalvelimia vilkkuvine valoineen ja suojaamattomine piirilevyineen.

Sivuseinustoja peittivät isot valkotaulut. Yhdessä niistä luki isolla *Kim Sleizner*. Nimen alapuolelle oli koottu kaukaa otettuja, zoomattuja valokuvia samasta miehestä matkalla Kööpenhaminan poliisitaloon ja sieltä pois, puhumassa kännykkäänsä tai istumassa autossaan odottamassa vihreää valoa.

Toisessa valkotaulussa oli erilaisia diagrammeja, pylväitä ja käyriä sekä puhelinnumeroita, joiden perään oli merkitty tietty kirjain ja kellonaika. Puhelinnumeroiden vieressä oli iso Kööpenhaminan kartta, johon oli tökätty pieniä kirjaimin merkittyjä lippuja.

Ulkopuolisin silmin kokonaisuus näytti luultavasti kaoottiselta, mutta nuolten, lyhenteiden ja symbolien sekamelskassa oli vissi logiikka samoin kuin myös siinä, miten laitteiston eri yksiköt oli sijoitettu ja kytketty yhteen laajimman käsityksen ja parhaan tarkailutuloksen saavuttamiseksi.

Kuten aina aamuvarhaisella huoneessa vallitsi näennäinen rauha. Ikään kuin laitteet olisivat yhdessä muodostaneet jättimäisen, nukkuvan organismin, jonka leposyke oli vain hädin tuskin havaittava. Sadoista valopisteistä moni vilkkui, mutta ei erityisen hektisesti. Ne näyttivät pikemminkin syttyvän ja sammuvan kiirettä pitämättä, aivan kuin ne olisivat näytönsäästäjien kanssa vaipuneet jonkinlaiseen meditatiiviseen tilaan toteuttamaan elektronisia, toinen toistaan mielikuvituksellisempia unelmiaan.

Kaikki toimi säästöliekillä, valmiina siihen että mitä tahansa saattaisi tapahtua.

Mitä tahansa, milloin tahansa.

Samassa huoneessa oli kasa ylösalaisin käännettyjä pinnatuoleja, ja niiden yläpuolella, kattopalkkien päällä lepäävästä metalliputkesta roikkuen, Dunja Hougaard veti hitaasti yhden käden leukaa. Liikkeen loppuun saattamisesta oli turha ottaa stressiä. Tärkeintä oli sitkeys. Ilman sitä peli olisi ollut menetetty ja hän olisi luopunut projektistaan jo kuukausia sitten. Hän olisi saanut itsensä uskomaan, etteivät todisteet ikinä riittäisi Kim Sleiznerin, Kööpenhaminan poliisin rikosjaoston päällikön tuomitsemiseen.

Mutta mikään ei saisi häntä antamaan periksi. Syynä ei ollut pelkästään se, että mies edusti kaikkea mitä korkea-arvoisen poliisiviranomaisen ei olisi kuulunut edustaa. Eikä se, että tämä oli itsepäisesti yrittänyt estää häntä hoitamasta työtään murhatutkijana viis veisaten uhratuista viattomista sivullisista. Eikä edes se, että Sleizner oli tunkenut paskaiset sormensa hänen sisälleen, yrittänyt raiskata hänet ja sen jälkeen häätänyt hänet ulos pakkaseen, mikä piti hänen liekkiään hengissä. Vaan syynä oli kaikki, mitä he eivät vielä toistaiseksi olleet löytäneet. Ne lukemattomat asiat ja teot, joiden olemassaolosta hän oli aivan varma ja jotka vain odottivat nostamista päivänvaloon.

Kun leuka vihdoin oli reilusti metalliputken yläpuolella, Dunja laskeutui alas niin hitaasti kuin lihaksissa polttavat maitohapot suinkin sallivat. Kipu oli kova, mutta juuri siihen hän pyrkikin. Pisteseen, jossa yhdeksänkymmentäkahdeksan prosenttia hänestä halusi päästää irti kahden prosentin ymmärtäessä, että kolmen metrin putoaminen ylösalaisin käännettyjen tuolien päälle sattuisi vielä huomattavasti enemmän.

Hän tarttui putkeen toisella kädellä ja alkoi jälleen hilata itseään ylös mahdollisimman hitaasti. Neljä hidasta leukaa, ne hänen oli pakko saada, sen jälkeen hän voisi päättää kahden tunnin mittaisen treenisessionsa.

Dunja ei ollut koskaan ollut vahvempi kuin nyt. Niinpä hän olikin viime keväästä asti tehnyt kaksi pitkää lihastreeniä sekä joogannut tunnin viikon jokaisena päivänä. Muutamassa kuukaudessa hänen ruumiinsa oli käynyt läpi muutoksen, jota hän ei olisi uskonut mahdolliseksi. Vaikka hän oli hoikentunut, hänen painonsa oli noussut useita kiloja. Mutta ennen kaikkea hänestä oli tullut kestävämpi. Hän tiesi täsmälleen, mihin hänen kroppansa pystyi, ja joka päivä raja siirtyi pikkupykälän verran pidemmälle.

Alussa treenaaminen oli ollut välttämätön paha. Jotta hänellä olisi mahdollisuuksia pärjätä Sleiznerille, hänen olisi oltava miestä vahvempi ja nopeampi. Se piste oli todennäköisesti jo ohitettu, sikäli kuin kuvia oli uskominen. Niistä näkyi selvästi, miten Sleizner oli laiminlyönyt oman terveytensä jahdatessaan häntä.

Viime aikoina Sleizner oli alkanut taas joogata aamuisin, mutta elintavoista riippumatta hän oli mies, jota ei missään nimessä kannattanut aliarvioida. Siitä syystä Dunjaa ei haitannut yhtään, että treenauksesta oli muodostunut hänelle pakkomielle ja hän olisi ilman sitä saanut vieroitusoireita ja alkanut kiipeillä pitkin seinää.

Toisin oli itse tarkkailuprojektin kanssa. Toistaiseksi tulos oli ollut pyöreä nolla. He eivät olleet löytäneet mitään mielenkiintoista. Mitään riittävän konkreettista, joka olisi vienyt miehen varmuudella telkien taakse.

Näin siitä huolimatta, että tarkkailu oli viime viikot ollut käytännössä ympärivuorokautista. He olivat kuunnelleet jokaisen puhelun. Lukeneet ja analysoineet kaikki tekstarit ja sähköpostiviestit. Syyntänneet rahaliikenteen läpikotaisin ja kännykkään asennetun gps-lähettimen avulla kartoittaneet miehen liikkeet niin, että he tiesivät muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta tarkalleen, mitä hän teki, missä hän sen teki ja ennen kaikkea milloin hän sen teki. Usein he jopa osasivat ennakoida kaikki mainitut kolme tekijää ennen kuin mitään oli ehtinyt tapahtua.

Äijänperkele oli toisin sanoen jatkuvassa valvonnassa, ja Dunja oli yllätynyt siitä kuinka yksitoikkoisesti ja kaavamaisesti mies näytti toimivan. Jännittävintä hänen elämässään olivat säännölliset vierailut Jenny Nielsenin alias Jenny *Wet-Pussy* Nielsenin luona Nøjsomhedsvej 4:ssä.

Saman prostituoidun kanssa Sleizner oli muhinoinut myös kolme vuotta sitten auton takapenkillä Lille Istedgadella. Sillä kertaa seurauksena oli ollut pienimuotoinen skandaali median saatua vihiä asiasta. Erityisen paheksuttavaa oli, että tapaaminen oli osunut työajalle ja johtanut siihen, että Sleizner oli missannut tärkeän puhelun Ruotsin poliisilta Helsingborgista.

Vuodosta vastasi silloin Fareed Cherukuri, joka oli täysin oma-aloitteisesti ja Dunjan tietämättä ollut yhteydessä *Ekstra Bladetiin*, joka oli puolestaan pannut käyntiin ajojahdin, jossa Sleizneria oli nöyryytetty parhaaseen lähetysaikaan ja jotakuinkin kaikissa lööpeissä seuraavat pari viikkoa. Mikä taas oli johtanut muun muassa siihen, että Sleiznerin vaimo lähti lätkimään ja mies sai itseltään

poliisiylijohtaja Henrik Hammersteniltä määräyksen jättäytyä virkavapaalle.

Ei tarvinnut olla Einstein ymmärtääkseen, että tapaus oli Sleiznerin kaltaiselle julkisuudenkipeälle kukkoilijalle hirveä isku, ja jostain syystä mies oli päättänyt sysätä syyn kokonaan Dunjan niskoille ja sittemmin tehnyt kaikkensa tuhotakseen hänet lopullisesti.

Sleizner tuntui vain kasvattaneen valtaansa onnistuttuaan kuin ihmeen kaupalla nousemaan takaisin parrasvaloihin, ja nyt joitain vuosia myöhemmin hänellä näytti olevan kosolti uskollisia ystäviä Tanskan silmäätekeissä. Paluu oli monessakin mielessä niin käsitämätön, että sen toteutus oli Dunjalle edelleen suuri mysteeri.

Se, että mies kävi työaikansa ulkopuolella säännöllisesti tapaa-massa parhaat päivänsä nähnyttä prostituoitua, ei ikävä kyllä ollut Tanskassa sen enempää skandaalimaista, silmiinpistävää kuin kiellettyäkään. Säällittävänä toimintaa toki saattoi pitää, mutta Sleiznerin uralle sillä ei olisi vaikutusta. Pikemminkin se saisi hänet vain monen silmissä näyttämään inhimillisemmältä.

Jos rehellisiä oltiin, Dunja oli odottanut jotain aivan muuta, jotain raflaavampaa ja hämäämpää. Eräänlaista kaksoiselämää, jossa miehellä oli toinen jalka poliisimaailmassa ja toinen... Siinäpä suurin ongelma piilikin. Hänellä ei ollut aavistustakaan. Hänellä ei ollut muuta kuin varma tunne siitä, että kaikki ei ollut niin kuin piti. Että huolimatta heidän uhraamastaan energiasta ja ajasta saati kaikesta tekniikkaan satsatusta rahasta he olivat vasta nipin napin onnistuneet raapaisemaan pintaa.

Sitä, että Kim Sleizner oli läpikotaisin paha ihminen, hän ei epäilyt hetkeäkään. Aivan sama kuinka tarmokkaasti mies yritti leikkiä kunniallista poliisia. Hän näki suoraan kiillotetun julkisivun läpi ja oli kaiken aikaa tietoinen käynnissä olevasta esityksestä.

Niinpä he eivät voineet kuin jatkaa etsintää, kunnes jokin johtolanka lopulta löytyisi. Kuunnella, tarkkailla ja analysoida miehen jokaista askelta. Sillä jossakin oli kokonainen vaatekaapillinen synkkiä salaisuuksia, jotka eivät selviytyisi päivänvalossa hetkeäkään.

Heidän oli kuitenkin pidettävä kiirettä. Sleizner ei ollut niitä, jotka pysähtyivät lepäämään laakereillaan. Mies käytti kaiken val-

veillaoloajan selustansa turvaamiseen ja voimiensa kasvattamiseen, kunnes mikään skandaali ei pystyisi horjuttamaan häntä, ja Dunjasta näytti pelottavasti siltä, että onnistuminen oli jo lähellä.

Hän veti itsensä jälleen ylös lihaksissa raastavaa kipua uhmaten, lainkaan aavistamatta mitä tapahtui joitakin metrejä hänen alapuolellaan.

Kaikki oli lähtenyt liikkeelle ledistä yhdessä räkkeihin pinotuista moduuleista. Välähtelystä, joka oli yllättäen muuttanut luonnettaan. Ei paljon mutta juuri sen verran, että sen näki poikkeavan muista. Se oli nopeaa ja epäsäännöllistä. Aivan kuin ledi olisi hetki sitten havahduttanut harmonisesta unestaan ja tajunnut nukkuneensa pommiin.

Tarttuvan viruksen lailla sama levoton välkehdintä oli levinnyt noin viiteenkymmeneen muuhunkin lediin, ja pian sen jälkeen näyttöruudut alkoivat heräillä lepotilastaan ja niille ilmestyi äänikäyriä ja aikajanoja, jotka käynnistyivät ja alkoivat nauhoittaa.

Yhdessä ruudussa näkyi sijaamaton parisänky ja sen yläpuolella riippuva pramea kristallikruunu. Sängyn reunalla istui alaston Kim Sleizner orastavine kaljuineen ja venytteli.

Ruudun vieressä olevasta kaiuttimesta kuului miten mies ähkäisi ja rusautti niskan ojennukseen ja selkänikamat paikoilleen ennen kuin nousi ja katosi kuvasta.

Dunja reagoi ääneen ja heilautti itsensä alas niin, että laskeutui kontalleen tuolikasan viereen. Matkalla näyttöruutujen luokse hän vilkaisi rannettaan ja totesi kellon olevan vasta kymmentä yli viisi aamulla.

Sinä aikana kun he olivat tarkkailleet Sleizneria, mies ei ollut ikinä herännyt läheskään näin aikaisin, mistä saattoi päätellä, että tekeillä oli vihdoinkin jotain normaalista poikkeavaa.

2

KAUKAA KATSOTTUNA valkoinen Mercedes näytti lähes uudelta roikkuessaan ilmassa ja laskeutuessaan betonilaiturille. Aivan kuin se olisi juuri tullut tehtaalta ja valmis ajoon. Avoimista ikkunoista valuva vesi ja konepeltiin takertuneet levät sekä kaksi ruumista auton sisällä paljastivat kuitenkin kuvitelman vääräksi.

Jan Heskin näky sai hyvälle tuulelle, kun hän saapui Refshaleøenin laiturille hiekkatietä pitkin ja pysäköi autonsa asiaankuuluvan etäisyyden päähän liikuteltavasta nosturista.

Kello oli toki yhä hävyttömän vähän, ja hän oli joutunut keskeyttämään lomansa juuri kun hän oli ollut perheineen pakkautumassa autoon ja lähdössä Jyllantiin, missä heidän oli lasten suureksi riemuksi tarkoitus käydä Legolandissa. Lapset eivät olleet koskaan käyneet siellä ja nyt heidän haaveensa oli vihdoin toteutumassa, joten hänen ei ollut lainkaan vaikea ymmärtää heidän pettymystään. Mutta pahin kaikista oli ollut Lone, joka oli saanut järkyttävän kohtauksen ja alkanut huutaa kovaan ääneen keskellä pihaa.

Hän itse oli onnistunut pysyttelemään jokseenkin rauhallisena, myöteälänyt muun perheen pettyneissä tunnelmissa ja syyttänyt olosuhteita mainitsematta sanallakaan, kuinka hartaasti oli toivonut ja odottanut loman päättymistä.

Alkaen heti ensimmäisestä lomaviikosta, jonka hän oli viettänyt kotona huushollia pyörittäen sillä aikaa kun Lone oli tehnyt inventaariota muovittomia vauvantarvikkeita myyvässä liikkeessään, hänen sormiaan oli kutkuttanut päästä takaisin poliisitaloon töihin. Mutta hän oli pitänyt ajatukset omana tietonaan ja rakentanut majan puuhun, paistanut lettuja ja pyöräillyt Amagerin rantapuistoon heti kun Benjamin oli saanut tarpeekseen kotona olosta.

Jäähvyäiset Fabian Riskille.

Hänen nimensä on Kim Sleizner. Hän on kiristänyt. Hän on raiskannut. Hän on kaikin tavoin kauhistuttava mies, ja hän työskentelee poliisin rikosjaoston päällikkönä Kööpenhaminassa.

Dunja Hougaard on kadonnut maan alle. Kuukausien ajan hän on kerännyt todisteita Sleizneria, entistä pomoaan, vastaan. Kun merenpohjassa makaavasta autosta löytyy kaksi ruumista, tiedustelupalvelun johtaja ja tunnistamaton nainen, ansa on viimein lauennut. Mutta kenelle? Dunjan on aika toimia.

Samanaikaisesti salmen toisella puolella Helsingborgin poliisilaitoksella Fabian Risk saa viestin, joka muuttaa kaiken.

»Stefan Ahnhem tunnetaan ennen kaikkea kekseliäästä draamantajustaan, juonirakennelmista joissa lukijan on pidettävä lujasti kiinni ettei sinkoudu ulos serpentiinikäänneissä.»

– KAPPRAKT

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45137-3

PÄÄLLYS Nils Olsson, oink.se

PÄÄLLYKSEN KUVAT Nils Olsson ja Getty Images

KIRJAILIJAKUVA Les Kaner